

AZ ANYAKÖNYBEN OLVASTUK

Ács: megkeresztelték: Nagy Benedek Miklóst, Kusicza Károlyt, Adamovits Lenke Diánát, Mismás Zsombor Zalánt, Baranya Rékát, Zsebők Zsófiát, Zsebők Alexandrát, Tóth Bencét, Bogdán Tamást, Végh Benettet, Böröcz-Katona Kevét, Bábik Mirát, Rácz Noémit, Horváth Adriánt, Horváth Zoé Csengét, Ivády Vivient.

házasságot kötött: Sallai Csaba és Bábik Zsuzsanna, Biró Krisztián és Godena Viktória, Rugonfalvi-Ress Szabolcs és Badacsonyi Kitti, Szakál Máté és Bognár Bernadett

60 éves házassági évfordulón esküjüket megerősítették: id. Róka József és Süvegh Irén **eltemették:** Eördögh Balázst, Major Sándort, Takács Andrást, özv. Locsmáncsi Imrénét, Szabó Lajosné, Csapó Józsefnét, Gyurcsovics Miklósnét, Arany Jánosné.

Kisbér: megkeresztelték Talabér Zsoltot

Kisigmánd: A keresztség sákramentumában részesült: Gellér László Tamás.

Szákszend: A minden élők útján elkísértük: Szabó Gézániát

A keresztség sákramentumában részesült: Janó Ágnes.

ISTEN A NAGY STRATÉGA

Isten a tökéletes időzítés kiváló szakértője. A gyülekezet vezetése éveken át szeretne volna felújítani az 1900-ban épült, eredetileg felekezeti iskolaként és tanítólakásként használt épületet, amely az egyházközösség tulajdonába jutását követően gyülekezeti házként működött, azonban minden ez irányú igyekezet meghiúsult. Isten, a nagy stratégia más időpontban és másképpen hozta el a korszerű gyülekezeti ház megvalósításának lehetőségét.

2016-ben a gyülekezet presbitériuma úgy döntött, hogy az ingatlan eladja Kisbér Város Önkormányzatának, amely éppen egy bölcsőde létrehozását tervezte a város szívében. Sor került az épület értékesítésére, a kapott összegből 2018 nyarán kezdődhetett el a 134 m² hasznos területtel rendelkező új gyülekezeti ház építése. Isten kegyelméből a 2018-as évben lehetőség nyílt az EMMI-EÖR pályázaton részt venni és támogatást szerezni a megkezdett építkezések folytatásához. A gyülekezeti ház építéséhez elnyert pályázat mellett csak ráadásnak számít, hogy a „Dunántúl – templomrenoválások” program keretében a gyülekezet újabb támogatásban részesült templomfelújítás céljából. A templom 1991-ben volt utoljára felújítva. A 2019-es évben a

gyülekezeti házat sikerült belülről teljes mértékben befejezni, berendezni, a templomfelújítási munkálatokat pedig megkezdeni. A templomtető pala helyett cserépbortást kapott, a falakat átszínezték. A templombelső is megújult: az aljzatbetonra tardosi vörös márvány járólappal került a padok közé, a szószék és az úrasztala körüli területre, valamint a főbejáratához tartozó előtérbe és a karzatba. A belső falak festése is megtörtént, a fűtés korszerűsítése folyamatban van. A felújítási munkálatok a befejezés szakaszához érkeztek. Re-

ménység szerint a karácsonyi ünnepeket már a Szeghalmy Bálint művészleke által megtervezett megújult, megszüpült templomban tarthatjuk. Számtalan okunk van a hálaadásra. Azon igyekeztünk munkálkodni, hogy gyülekezetünk lelki életének megújulása legyen hálaadásunk kifejezője.

„Ne nekünk, URam, ne nekünk, hanem a te nevednek szerezz dicsőséget szeretetedért és hűségédért” (Zsolt 115,1)!

Vajs Tibor

Újságunkat – hirdetőinknek és alapítványunk támogatóinak köszönhetően – ingyenesen juttatjuk el olvasóinkhoz !

Hét Határ Református hitéleti lap. Megjelenik minden hónap első vasárnapján Ács, Ászár, Bana, Bábolna Bokod, Csép, Császár, Dad, Ete, Kisigmánd, Kisbér, Kömlőd, Környe, Környebánya, Nagyigmánd, Oroszlány, Réde, Vérteskethely, Szákszend, Tárkány reformátusai közt

Kiadó: „Közelebb Egymáshoz” Alapítvány 2941 Ács, Fő u. 71. Felelős kiadó: **Gerecsei Zsolt** elnök

Szerkesztőség: 2853 Kömlőd, Perczel u. 26. tel.: 06-34/578-503 fax.: 06-34/470-543 email.: hethatarlap@gmail.com

Felelős szerkesztő: **Bogáth István** Nyomtatás: MONTÁZS Press Kft. Oroszlány tel.: 20/454-35-41 Molnár Ferenc ügyvezető

Internet elérhetőség: www.hethatar.refdunantul.hu

ISSN 1417 - 7641

Református hitéleti lap

XXIII. évfolyam 12. szám

2019. december

GONDOLATOK A JÁSZOLNÁL

Létezik egy jelenet, amit a mai Magyarországon mindenki ismer, függetlenül attól, hogy tartozik-e egyházhoz vagy sem. Karácsonyra való készülődését ugyanis mindenki kifejezi valahogy, és ennek legközismertebb jelképe az útszélekre felállított jászol – jelenet. Falvakon vagy városokon haladunk keresztül, és főtereken vagy templomok tövében látjuk a kisebb – nagyobb méretű alkotásokat: a szent családot általában a pásztorok, a napkeleti bölcsek és néhány jószág veszi körül. Idilli kép. És hogy mennyit látunk bele ebbe a képbe, kezdve egy család újszülött felett való örömetől egészen a küldetéssel érkezett Krisztus képéig, csupán attól függ, mennyire járunk előrébb vagy hátrébb a hit útján. E jelenetben pedig, bármennyire is furcsának tűnik, a kulcsszó a „járunk”. Ugyanis amikor találkozunk ezzel a jelenettel, akkor általában valamire éppen megyünk. Vagy autót vezetve pillantunk rá egy ilyen jelenetre épp csak futólag, vagy otthonról kimozdulva, hogy például együtt énekelhesünk másokkal előtte egy adventi vasárnap már besötétedett délutánján.

A szent család Augustus császár parancsát követi, a Római Birodalom minden lakójának összeírásra kell jelentkezni születési helyén. Hosszú és mozgalmas az út egy szülés előtt álló kismamának, az örömteli eseményhez az istálló szentélye mégis melegséget és megnyugvást ad. A Máténál található (napkeleti) bölcsek kifejezés kapcsán talán nem is az az első gondolatunk, hogy melyik ország lakói is lehetnek ők pontosan, hanem hogy nagyon messziről jöhetnek. Ajándékaikkal hódolnak a megszületett gyermek előtt, kifejezik tiszteletüket. Velük együtt szintén útra kelnek a pásztorok, akik az akkori tár-

sadalom talán legnehezebb munkáját végezték. Ahogy az evangélium is megjegyzi, éjszakáztak a nyáj mellett. A sötétben vadállatok vagy bármilyen más veszély fenyegette őket. A felragyogó angyali fényesség is inkább zavart okozott számukra. Mégis, engedve a szónak, félve indulnak útnak, hogy láthassák a megszületett gyermeket.

Lukács leírja, hogy akiknek a pásztorok elmondják, mit hallottak erről a gyermekről, mind elcsodálkoztak ezen. Az az érzésünk, hogy itt nem csak a bölcsek és a pásztorok a közönség. Mindenki ott van. De ha nem is lenne, a bölcsek és a pásztorok a korabeli társadalom két szélsőségét testesítik meg. Gazdagok és tudósok, képzett művelt emberek, szemben, de inkább együtt a szegényekkel, a munkás, dolgozó arccal. Mindenki jelen van abban a jelenetben. Az a csodálatos itt, hogy a sok mozgalmas érzés helyett ez a kép mégis csontig hatoló és felemelő nyugalmat áraszt. Körben azok, akik hosszú úttal a hátuk mögött vágnak a békére, és talán erre is mondhatná Jézus, hogy jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok. Középen pedig az fekszik a jászolban, aki a legnagyobb utat tette meg a mennyből e világra.

Jó látni ezt a jelenetet. Jó tudni, hogy az ember régen is képes volt elindulni, kimozdulni otthonról. Ma sem vagyunk másképpen. Egész évben tisztességesen megyünk egyik helyről a másikra. Elindulunk otthonról, ki dolgozni, ki tanulni, ki csak úgy, más célokat keresve. Utunk során a megpillantott jászolra rácsodálkozunk, és mi is ott vagyunk a jelenetben. Akár csak annak örülve, hogy egy gyermek megszületett, megérkezett kilenc hónap után e világra. Nem kell ahhoz különö-

sebben vallásosnak lenni, hogy felismerjük ennek a jelenetnek a békéjét. Ahhoz viszont igen, hogy a jelentőségét meglássuk, és egészen a mienké lehessen.

Lukács úgy ír a pásztorokról, mint akik, miután látták a gyermeket, visszamentek a nyájhoz. Nem tűnik hosszú útnak. Ennyi időre egyedül lehet hagyni egy nyájat, vigyáznak a juhokra a kutyák. Jézus egy jászolban, valamilyen istállóban érkezik e világra. A mai istállóban a bent lakó jószágok melegen lehelnek a levegőbe, és a helyiségben enyhe langyosság keletkezik. Amikor a pásztorok a nyájjal a mezőn éjszakáznak, azt sejtethetjük, hogy az istálló üres, csak a szent család van bent. Az állatok melege sem védi őket az éjszaka hűvösétől. Viszont érkeznek bölcsek, pásztorok, mindenki. Ők, az emberek lehelik be azt a helyiséget.

Véletlenül se essünk romantikus képzavarba. De ez az embernek mindenkor lehetősége: követni a csodálatra méltó dolgokat, és részt venni azokban. A mozgalmas hónapok után megáll a világ, decemberben a családtagok összejönnek, ki közelebről, ki távolabbról. Ott vagyunk egymásnak. Ez nem változott az eltelt idő alatt. Régen is az volt a fontos, hogy ki van jelen ebben a családi jelenetben, mert ahogy írja az Írás, mindenki jelen lehet benne. Karácsonyt elhagyva, emlékeinkben nem fenyőfák, ajándékok vagy finom illatok lesznek, hanem csak az érzés, hogy ott, december végén együtt lehetünk. És ha ebben megtaláljuk Jézust, akkor a kép immár filmmé válik, mely egész életünkben, minden évközi mozgásunkban elkísér.

Simon Norbert

AZ IDŐ TELJESSÉGE DECEMBER 07.

Alapige: Galata levél 4,4-5

A gyönyörű karácsonyi történetek pontosan elmondják, hogy mi és hogyan történt karácsonykor; ahogyan átélték az angyalok és pásztorok találkozását – a menny és a föld egységét – ahogyan átélték Isten kegyelme és Lelke csodás beavatkozását, zsidókat és pogányokat megszólító hatalmas üzenetét.

De az Írás többször elmondja ennek lényegét rövid, hitvallásos formulákban is, mintha valaki kérdezné: hogy érted ezt? Mit használ neked Isten Fiának testtétele? Néhány jól ismert válasz erre a Jn 3, 16; 1Jn4,9; vagy a Rm 8,3. És erről szól a mostani textus is: pár szóban mindent elmondva. S most mondjuk azt is pár mondatban, amivel nekünk „használ.”

1. Eljött az időnek teljessége, mert az idő nem végtelen, kezdet és vég nélküli folyamat. Benne a bűn nem végtelen, növekvő áradat. Isten akaratát és ígéretét pedig mindig az jellemzi: azt mondta Isten: Legyen! - és úgy lett! Úgy látta jónak Urunk, hogy egyszer véget kell vetni a bűn terjedésének, és utat kell nyitni a kegyelem áradásának. Ez az idő teljessége: ezért történt minden, ide vezetett minden, s majd innen indul és gyógyul minden.

2. Aki jött, Isten Fia. Nem eredendő ember és törvénynek alávetett, mégis azzá lett. Isten lehajolása az emberhez nem a hatalomnak és gazdagságnak jótékonykodása, hanem a Hatalmasnak és Gazdagnak önmaga megüresítése. Így született asszonytól – Pál még anynyit sem tompít a testtétele brutalitásán, hogy említené Szűz Máriát és a Lélektől fogantatást. Így lett Jézus alávetettje a Törvénynek: nemcsak a mőzesinek, hanem az emberi élet általános törvényeinek is: szenvedésnek, halálfelelemnek és halálnak...

3. De ettől kezdve minket a törvény férgétől-mérgétől, és a bűn hatalmából megváltott. Bennünket már nemcsak ezek a törvények mozgatnak, hanem az élet lelkének törvényei is. Ettől kezdve az én életemben is eljöhet az idő teljessége, amikor átélem: Isten Lelke vezérel, elhív, megigazít, megszentel, szabaddá tesz a bűn és halál törvényétől.

4. Sőt még többet is jelent számomra: Isten fiává, gyermekévé lehetek. Én, aki a sötétségben, halál völgyének ár-

nyékában lakom – megláthatom a világosságot. S bár én test akaratóból születtem, elnyertem azt a méltóságot, hogy Isten gyermekének neveztessem. Mert Isten Fia gazdag lévén, szegénnyé lett értünk, hogy mi az ő szegénysége által és árán meggazdagodjunk.

Értjük és valljuk: mit jelent, mit használ Isten Fiának testtétele, mit jelent az idő teljessége: az idő folyásában, a történelem eseményeiben és a világ sorsában csúcspont és egyben új kor kezdete.

Kicsi, egyéni életünk számára ugyan-ezt jelentheti. A beköszöntő ünnep ragyogja át gondolatainkat, erősítve hitünket: jöjjön el szubjektíven időnk „teljessége”, átélve: megváltottak vagyunk, szabadok vagyunk, gazdagok vagyunk – Isten gyermekei vagyunk.

Az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemek előtt. Dicsőség érte a magasságban Istennek, és a földön békesség embereknek!

Dr. Herczeg Pál

GYERMEK SZÜLETETT

Újra eljött karácsony Minden pompájával Égi Angyalok és Pásztorok dalával.

Ők hallották először a Jó Hírt, Nekik mondta el az angyalsereg, Hogy egy picit házban, állatok lakában Kisgyermek született.

A kis Jézuska szépen, bepólyálva feküdt Illatos szénán, az állatok jászlabán, Mellette Mária, a szűzen fogant anya, S körülötte csodálkozó állatok, És József, az apa.

Megjöttek a pásztorok, égig magasztal-ták, Az Isten gyermekét szépen körülállták. Köszönetet mondtak az égi Atyának, Ki elküldte Fiát, hogy megtartója Legyen a világnak.

KÖMLŐD, 17.00

A Kömlői Református gyülekezet szeretettel meghívja Önt és kedves családját a „Zenés esték a kömlői orgona felújítására” című jótékony-sági koncertsorozatra. Első alkalommal a Soltész István Kamarazenekar lép fel a kömlői templomban december 7-én szombaton 17 órai kezdettel. Az adventi, téli hangulatú koncerten közreműködnek még Berendy Viktória gitáron, Várjú László trombitán és Molnár Szabolcs marimbán. A sorozat további koncertjei még szervezés alatt vannak. Adományaikkal támogathatják az orgona felújítását és hangolását. Mindenkit szeretettel várunk!

A nagy boldogságban alig hallották, Hogy a ház ajtaját kívül megkopogtat-ták. Napkeleti bölcsek jöttek teveháton, Gáspár, Menyhért, Boldizsár, Mindhárom szerezcsen király.

Hoztak tömjént, mirhát, aranyat, ajándékokat, mik jelképezik a hatalmat.

Mert jól tudták ők, hogy a Gyermeke házban, Nem más, mint az ég és föld Királya.

Leborulva tiszteletet tettek, aztán Kerülő úton, szépen hazamentek. Vittek magukkal egy szép fenyőágot, Azóta ez emlékezteti Jézus születésére Ezt az elvadult világot.

Csapó Józsefné, Ács (1942-2019)

NAGYON JÓ VOLT..

Így nyilatkoztak az idei év már konfirmált diákjai és kísérőjük Nagy Péter tiszteletes úr is, amikor egy hosszú és eseménydús nap után, csak néhány szóban nyilatkoztak a reformációs emlék túráról. A szavak mögött azonban sokkal több tartalom volt, mint azt az olvasó elsőre gondolhatná, hiszen a csillogó szempárok bizonyosságát adták annak, hogy ezen az utazáson nem csak ismereteikben, hanem lelkieikben is sokat épültek a fiatalok. Méghozzá nem csak a látottak által, hanem egymás közössége által is.

2019. október 29-én reggel 6 órakor összesen hat oroszlányi és környei fiatal indult el gyülekezetünk kisbuszával és lelkipásztorával egy egynapos reformációs emléktúrára. A túra során megtekintették a reformáció Magyarországi történéseinek „fellegvárát” Göncöt és Vizsolyt. Illetve egy történelmi vártúrán is részt vettek a Boldogkőváraljai várban. Az idegenvezetések során mindvégig az látszott ezen a kis csapaton, hogy rendkívül befogadóak és érdeklődők nem csak a magyar történelmünk, hanem a reformátusságunk alapjai iránt is. De a legfontosabb, hogy nyitottak arra, amit Jézus így tanít: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és a nagy parancsolat. A második hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.” (Máté ev. 22:37-39.) Talán már egy kicsit giccsesen hangzik, de nagyon jó látni és még inkább megtapasztalni, hogy a mai világban is vannak olyan fiatalok, akik békességgel és szeretettel viseltetnek egymás felé és ezzel egy olyan légkört teremtenek magunk körül, amiben jól érzi magát mindenki. Remélem ez a légkör áthat majd az ő beszámolóikból is, amelyeket olvassanak nagy örömmel!

Istennek legyen hála ezért a kirándulásért is!
Nagy Péterné Heteyi Mónika, lelkipásztor

Péter bácsi megszervezte nekünk, az idén konfirmáltaknak az izgalmas vizsolyi utat. Először Boldogkő várára mentünk, ahol megnéztük a dombon a várat, ahonnan csodálatos kilátás tárult elénk. Nekünk nagyon tetszett az a „pénzes lyuk”, ami tele volt apró pénzzel. Éhségünket az ottani középkori étteremben csillapítottuk, ahol a kiszolgálás nem mindennapi volt. Teli hassal folytattuk utunkat Vizsolyba. Ott egy „múzeumban” megnéztük, hogy hogyan nyomtatták ki a Bibliát régen. Sanyi átváltozott nyomdásszá és ki nyomtatta nekünk a Biblia első oldalát. Ezek után abba a templomba mentünk, ahol az első magyar Bibliát őrzik. Nagyon érdekes volt, hogy régen el is

templomok. A legszebb a vizsolyi templom volt, ahol sok dolgot láttam, mint például a gyönyörű faragott arc képeket. Nekem a kedvenc helyem Boldogkővárálja volt, mivel ott is sok új dolgot láttam például a családi címereket.

Györke Sándor

Az utazás nagyon hosszadalmas volt, de megérte, mert gyönyörű szép helyeken jártunk. Boldogkővárálján a várban sok érdekes kiállítást láttunk. Nagyon szeles idő volt, de a kilátás kárpótolt bennünket. Az utazás Vizsolyba nem volt hosszú. A templom nagyon varázslatos volt a freskókkal. Örültem, hogy láthatom a Vizsolyi Bibliát. Göncre érkezve, egy kiállítást tekintettük meg.

Még mielőtt haza mentünk volna, bementünk az ottani templomba nagyon nagy és tágas volt. Gyönyörű szép csillárja volt.

Dénes Panni

Én nagyon izgatott és boldog voltam azért, hogy a tavalyi konfirmandusokkal együtt elmehettünk Boldogkőváráljára, Vizsolyba és Göncre. De legjobban talán Gönc tetszett, mert a kiállítás is és a gönci templom is sok élményt nyújtott. Mindannyian nagyon jól éreztük magunkat, az utazás hosz-

súságának ellenére is. Remélem, hogy legközelebb is lesz ilyen közös kirándulásra lehetőségünk.

Dénes Kata

A kirándulás alatt nagyon sok új, és érdekes információval gazdagodtam. Három helyszínből, (Boldogkőváráljai vár, Vizsoly, Gönc) nekem a vár tetszett a legjobban. Igazán érdekes volt az ólomkatonás kiállítás, és a kilátás a várból. Vizsolyban nagyon jó volt kipróbálni az akkori nyomdát, és az első magyar Bibliát élőben látni felejthetetlen élmény volt. Göncnél a múzeumban levő régi könyvek, fennmaradt tárgyak, és az interaktív játékok is élveztem. Összefoglalva igazán jó, és szép élményekkel, emlékekkel gazdagodtam. Köszönöm szépen a lehetőséget.

Galgovics Borbála

szúságának ellenére is. Remélem, hogy legközelebb is lesz ilyen közös kirándulásra lehetőségünk.

Bojtor Zsuzsanna és Zsófia

Nekem nagyon tetszett a kirándulás. Mivel rengeteg új helyen jártam, ahol még nem voltam. Az volt a legjobb, hogy meg tudhattam, hogy hol nyomtatták a Bibliát nagyon szépek voltak a

VASÁRNAPI LÁNGOSSÜTÉS

Sok tekintetben különleges volt az idei ácsi Városi Vigasságok rendezvénysorozata szeptember 21-22. között. A szombat délelőtti főzőversenyen, mely inkább igazi piknik-jellegű volt, a gyülekezet kézimunka körébe tartozó asszonyok is lelkesen képviseltették magukat. Nagy sikere volt a helyszínen dagasztott, sült lángosok. Az illatra minden sátorból sereglettek az érdeklődők, és szíves szóval invitálták meg cserébe asszonyainkat a maguk bográcsához, üstjéhez. A nagyszerű időben a délelőttinek tervezett program majdnem egész napossá vált: 16 óra körül fejezték be a lángossütést a vállalkozó kedvűek. A sátruk mellett a kézimunka kör alkotásaiból, régi hímzésekből, terítők-ből, falvédőkből rögtönöztek egy szép kiállítás, mely üde színfoltja lett a kasszélykertnek, ahol a rendezvény zajlott. A vasárnap szintén újdonságot hozott: a városi napok keretében először került sor szabadtéri ökumenikus istentiszteletre. Katolikus testvéreink szokott időpontjához alkalmazkodtunk, mivel Szalai Gábor plébános úrnak több településen kell szolgálnia délelőtt. Így 10.30-ra vártuk a testvéreket. A nagy rendezvénysátrat szépen és méltóan rendezték be az alkalomhoz: a színpadon virágdísz, szabadtéri oltár, olvasóállvány, a háttérben a két templom kivett képe. De szép volt a színpadról lenézni is, mert a sátor minden ülőhelye megtelt az istentiszteletra érkező testvérekkel. Idősek, fiatalok, gyerekek egyaránt jöttek. Először Szalai Gábor plébános szólt a hívekhez, kiemelte életünkben a döntés fontosságát: döntést (megtérést) Isten mellett. Azután bemutatta a szentmisét, mivel tovább kellett mennie. Ezt követően az Apostolok Cselekedetei 18, 7-11 alapján Gerecsei Zsolt hirdette az ígét, kiemelve a Pálnak tett isteni ígéretet: „nekem sok népem van ebben a városban.” A közös éneklés is imádság felemelő volt mindannyiunk számára. Dr. Szentirmai István polgármester végül megköszönte mindkét felekezetnek, hogy vállalta a kissé rendhagyó alkalmat, hiszen vasárnap délelőtt elhagyva megszokott templomaikat, rendezvénysátorban közösen szenteltük meg a vasárnapot. Elmondta, hogy amikor a programban megjelent ez a lehetőség, többen kifejezték örömeiket, de biztos benne, hogy akik itt együtt voltunk,

megerősítjük: jó és megtartandó kezdeményezés volt. Ezt támasztja alá, hogy istentisztelet után még sokan maradtak hosszabb-rövidebb időre, beszélgetve, kihasználva a találkozás lehetőségét. Valóban úgy éltük meg, hogy egy tele-

pülés, város egészét átfogni szándékozó rendezvénysorozatban helye van azoknak is, akik keresztyén hitüket gyakorolva, a városban élnek és szolgálnak.

Gerecsei Zsolt

VAN MÉG SZÁMOMRA IS...

„Van még számomra is bocsánat!

„Van Jézusom, Ő az enyém!”, énekeltek a november 11-15 között megtartott evangelizációs esteken Ászáron. Révész Árpád nyugalmazott baptista lelkipásztor hozta el közénk az örök élet beszédét. **Az igehirdetés fő témája: Van bűnbocsánat, van örök élet.** A lelkipásztor estéről – estére más igeverseken keresztül tárta elénk történetekkel, képekkel színesítve az Úr Jézus üzenetét. Az első igeszakaszt a **Lukács evangéliumából, a 7,36-50,** amely a bűnös asszony, a törvénytisztelő Simon farizeus és Jézus találkozásáról szól. Az asszony tudja, hogy bűnös, vágyik Jézus után, új életért. Jézus tudta, hogy Őt annyira szereti, kész mindenét odaadni, amiért ott lehet Vele, ezért ezt mondta: **„Megbocsáttattak a te bűneid” (7,48).** Simon még nem tudja, hogy bűnös, hiszen azt gondolja, hogy betartja a törvényeket, de a szívét nem nyitja meg Jézusnak, tartja a tisztességes távolságot. Nem gyakorolja az elemi udvariasság szabályait, amelyek a meghívott vendéget illetik meg. Jézus szembesíti őt ezekkel a mulasztásokkal. Urunk szeretne Simonon is segíteni, de ha nincs hite, nem nyer bűnbocsánatot. **Az ember legnagyobb szüksége a bűnbocsánat és az örök élet!** A következő ígerész a **32. Zsoltár** volt, Dávid tanító költeménye. Arról a boldog emberről szól, akinek bűne megbocsáttatott, vétke eltöröltetett. Dávid mindig Istenhez ment, megvallotta bűneit, melyekre bocsánatot nyert. Mi emberek vágyainknál fogva kerülünk csapdába. Mérlegelünk a jó és rossz között, és a döntésünkért felelünk. A bűn lelki hajléktalanná tesz. Nagy súly, de ha Isten megbocsátott, nem rója fel többé, tisztulást kap a lelkünk. Fájdalommal jár a bűn, de **„aki bízik az Úrban, azt Ő szeretettel veszi körül” (32,10).** A harmadik

napon a **Máté 22,1-14** igeverseket hallgattuk a királyi menyegzőről. Az Úr Jézus örömlakomájára a meghívottak nem jöttek el, kifogásokkal távol maradtak, Isten ezért büntette őket. A királyi lakomára végül felkészületlen emberek jöttek, akik átöltözhetek fehér ruhába. Egy ember a saját ruhájában jelent meg, neki **NEM** kellett a tiszta ruha! Ez az ember a kegyelmet utasította el. **„Mert sokan vannak az elhívottak, de kevesen a választottak” (22,14) Márk 8,36:**” Mit használ ugyanis az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?” A lelked te magad vagy, „pályázik” rá az Isten és az Ördög is. Isten nagy áldozatot hozott értünk, a lelkünk megmentésére. A lélek pástora Jézus. „Van lélekbiztosítósod?” - kérdezte a lelkész. Nem tudunk váltásigot adni a lelkünkért, nem forintosítható! **Ha megvalljuk bűneinket, elfogadjuk Jézust, Aki megtisztít bennünket. Újjá kell születnünk, hogy örök életünk legyen!** Az utolsó napon a **Lukács 16,19-31** rész alapján szólt az evangelizáció: Példázat egy gazdag emberről és a szegény Lázárról. A gazdagnak mindene megvolt, biztonságban érezte magát. Lázár, a szegény koldus nélkülözött, beteg volt: mintha 2 világ állna egymás mellett. A túlvilágon megfordul a helyzet: a gazdag a kárhozatra, a szegény a mennybe jut. Az ember végcélja nem a földön teljesedik ki. A lélek nem hal meg, hanem elszámolásra tér Istenhez, és oda jut, ahova való. Halál után nincs köztes állapot. A pokol az Ördögnek készült, de aki elutasítja Jézus keresztyénét, oda kerül örökre! Tisztában vagyunk –e azzal, hogy az idő véges? **Kell, hogy Isten igéjével táplálkozzék naponta a lelkünk!** Olvassuk naponta a Bibliát, imádkozzunk, figyeljünk Urunkra, hogy meghalljuk, ha szól hozzánk!

Somogyi Lajosné

PERELJ URAM

Egy őszi délutánon a testvéremmel, Józseffel történt telefonbeszélgetés során tudtam meg, hogy a Szőnyi Református Gyülekezet színházlátogatást szervez Székesfehérvárra, a „Perelj Uram” c. előadásra. Bár Sobor Antal kisregényét ismertem, mégis nagy meglepetés volt számomra, s határtalan örömmel töltött el az, hogy *a művet* Román Károly *színpadra átirta.* Így az invitációra azonnal igent mondtam.

Január 4-én, amikor már a Székesfehérvár irányába igyekvő buszon ringatóztunk, tele voltam izgalommal, újabb és újabb képek, kérdések vetődtek fel bennem a két mártír pap történetével kapcsolatosan. Édesapámra gondoltam, aki ha még élne nagyon örült volna ennek a hírnék. Ő sokszor emlegette Fehér Dánielnét, aki többek közt enni, inni vitt a fogvatartottaknak, és azt is mondta, hogy ennek a bátor, tiszta szívű asszonynak a férje Fehér ági felmenőink közül való volt.

És eljött a várva-várt pillanat. Az orgonaszó hatalmas erővel indult, s aztán lassan elhalkult, miközben a függöny méltóságteljesen felgördült, s a puritán díszlettel körbevett történet kezdetét vette. A császári katonák ártatlanok tűnő mulatozása mögött nehéz lelki tartalmak, háttartalan vissza fogott gyűlölet és megsemmisítő szándék rejtőzködött. Ezek a kiváló színészi alakításoknak köszönhetően, nagyszerűen adagolva a felszínre kerültek, s ott lebegtek a levegőben.

Magas szinten sikerült megmutatni a kontrasztot is, ami az igaz magyar lelkületű csákerényi papok, és a tőlük távol álló kegyelmi tudat hiányában szenvedő idegenek és az azok érdekeit kiszolgálók között feszült. Ez elsősorban köszönhető Gáspár Sándornak, aki Szikszai János református lelkész, és Imre Krisztiánnak, aki Manszbarth Antal plébánost alakította. Mindketten az emberi méltóság magas szintű iskolapéldáját fogalmazták meg alakításukkal, melyet a két település, Csákerény és Nagyigmánd lakosait megszemélyesítő színészek csak megerősítettek.

Mi nézők hajlamosak vagyunk arra, hogy a pozitív szerepeket játszó színészeket kedveljük, de nagyszerű volt Kricsár Kamill alakítása is, az ellen-szenves csákerényi jegyző figurájában. A minden hájjal megkent, korrupt, hazaáruló büszkén, emelt fővel,

„verte a díszlőpést” akárhányszor megjelent a színpadon, s olyan volt, mintha csak most lépett volna ki a jelenkor valamelyik paravánja mögül.

Sokat gondolkodtam azon, hogy a kivégzési jelenetet, hogyan fogják megoldani. Elképzelttem a szokásos, festményről már jól ismert /bal oldalon a halálraítélt, s jobb oldalról lőnek/ beállítását a nagyigmándi paplak környékével többféle nézőpontból, de erre a bravúros megoldásra nem gondoltam, hogy a sokszorosra porig alázott, emberi méltóságukban megtaposott Isten-szolgák háttal fognak állni a közönségnek. Azon túl, hogy a fegyverekhez használt töltetek veszélytelenségéről tájékoztatva voltunk, mégis farkasszemet nézni a közönségnek is a kivégző osztaggal, döbbenetes volt. Önkéntelenül is adódik a kérdés:

- Tulajdonképpen kire is lőttek azok a katonák? A mártírok mögött ott voltunk mi, s a fegyverek felénk is irányultak. És miért? A válasz nem is olyan bonyolult. Utazva az időben napjainkig, sok régi, szomorú esemény s ezek lenyomata ott van a lelkekben. A ma problémái, hasonlóak, vagy azonosnak is mondhatók az akkoriakkal. Másképp fogalmazva az itt-ott olázkodó feszültségek gyökerei régi korokból táplálkoznak.

A szülőfalummal is kapcsolatos, különleges, történelmi drámát a Jó Isten kegyelméből háromszor láttam. Sikerült megnézni a Nagyigmándi Református Egyházközség szervezésében újra, s a Nemzeti Színházbeli premieren is. Köszönöm Istenem, hogy részese lehettem ennek a nagyszerű eseménynek.

Fikner Piroska Katalin,
Nagyigmánd

ITT JÁRTAK A TESTVÉREK

Augusztus 15-18 között Ácson járt az erdélyi Olasztelek testvértelepülés-testvérgyülekezet küldöttsége. Az önkormányzat hívására, az Ács-Kapocs Fesztivál keretében jöttek. Ez a rendezvény a Testvérek Kenyere programhoz kötődik: Ács testvértelepülései és a szomszédos települések-városok küldöttségei hozták el a náluk termelt búzát, majd azt összekeverve, mindenki a „közös” búzából vihetett haza egy kis zsákkal. Olasztelki testvéreinket elkísérte Tüzes-Böloni Ferenc nagytiszteletű úr, felesége és lánya, de az érkezők mindannyian az ottani gyülekezet tagjai voltak. Részt vettek a városi ünnepségen, sőt szolgáltak is ott: népviseletbe öltözve népdalokkal, nótákkal mutatták be településüket, illetve reneszánsz udvari táncokat mutattak be.

Vasárnap a délelőtti istentiszteleten közösen magasztaltuk az Urat. Tüzes-Böloni Ferenc nagytiszteletű úr hirdette az ígét, Jézus megkísértésének története alapján. A minket érő kísértésekről és a jézusi erőről szólt, amely megőrizhet a bukástól. Küldöttségük fiataljai versekkel, énekekkel szolgáltak az istentiszteleten. Ezt követően közös ebéden vettünk részt, ahol Nagy Lajos nagyigmándi presbiter, saját faragású, szürkemarha szarvából készített túlköt ajándékozott az olasztelkieknek. A sokadik találkozás csak erősítette az igényt: találkozunk újra, többet.

DADI REFORMÁCIÓS ISTENTISZTELET

2019. 10. 31-én reformációs ünnepi istentiszteletet tartott Kovács Tamás lelkipásztor a dadi református templomban. Az igehirdetést Lukács evangéliuma 12. részének 51. versével kezdte. „Azt gondoljátok, azért jöttem, hogy békességet hozzak a Födre? Nem, -mondom nektek-, hanem inkább meghasonlást.”

1517 októbere óta minden nemzedék próbálta a maga szavaival megfogalmazni, hogy mit is jelent számára a reformáció. Legtöbben arra jutottak, hogy a reformációval Isten újból kinyitotta a Szentírást és újra az emberek kezébe adta, hogy azt mindenki tisztán érthesse, Szentleke által pedig változást hozzon minden igeolvasó ember szívében.

A mai ember számára teljesen természetes, hogy olyan Bibliát vegyen magának, amelyet csak szeretne, mondhatni fillérékért. A középkor emberével nem volt ez így. 1455-ben Gutenberg János feltalálta a könyvnyomtatást, ezt követően a későbbi reformátorok már nagy példányszámban tudták terjeszteni a Szentírást. Ezáltal Isten szava „szabad lett”, könnyen elérhetővé vált. Valamint olyan volt és ma is olyan, mint a kétélű kard: elválasztotta az igazat a hamistól, a jót a rossztól.

Jézus a felolvasott evangéliumi részben azt mondja, hogy megosztja az embereket. Megosztottságot és meghasonlottságot hoz egyszerre. Ezáltal viszi be az ő népét Országába. Már maga, az Ő személye is meghasonlást okoz. Az egyház életében pedig az első meghasonlást az hozta, hogy Luther Márton szerzetes az egyik könyvtárban, a Bibliában azt olvasta, hogy „az igaz ember hitből fog élni.” Felfigyelt a Szentírás szavaira és elkezdődött valami az életében. Ha valaki üdvösséget keres, azt Jézus Krisztusnál találhatja meg úgy, hogy „a hit hallásból van, a hallás pedig Isten ígéje által.” (Róm. 10: 17) Ahol pedig a reformációnak ezen tanítása győzött, azokon a területeken, azoknak az embereknek a szívében elkezdődött valami egészen új, megújulás és találkozás a meghalt és feltámadott Krisztussal. A testünk a Szentlélek temploma. Az Istennek oda-szánt élet az a hely, ahol megjelenik Jézus, ahol belülről kezdi sugározni a maga igazságát, a maga szentségét, a maga szeretetét. Akik pedig visszatér-

tek az igaz tanításhoz, a Szentíráshoz a megújult életükkel már nem tudtak visszamenni abba a régiibe, amiből meg kellett térniük. Maga Jézus Krisztus ígéje, személye hozta el az emberekben ezt a meghasonlást, változni akarást.

Az emberi kapcsolatainkban is tapasztalható ma ez a megosztottság, meghasonlottság, ha megtérünk, újjászületünk. Ilyenkor valahol, valamilyen emberi kapcsolatunkban feszültség támad. Lehet, hogy a családon belül vagy a munkahelyünkön vagy a barátaink közül valakivel szemben. És ez kell is, hogy így legyen, mert az újjá született keresztyén ember már nem tud visszatérni boldog, nyugodt szívvel oda, ahonnan jött, amiből meg kellett, hogy térjen. Mert kapott valami újat és ennek az újnak szívből örül. Meglátszik rajta. Mert ez tiszta, ez jó, ez Istentől

HITTANVERSENY RÉDEI SZEMMEL

November 16-án, Nagyigmádon került megszervezésre idén az egyházmegyei hittanverseny. A rédei gyülekezetből 11 fiatal vett részt a versenyen, akikhez még csatlakozott egy nagyigmándi és egy komáromi hittanos is, így összesen 13 gyermek versenyzett a színeinkben. Reggel 8:45-kor indultunk el a Lelkeszi hivatal elől kisbusszal. Annak ellenére, hogy szombat reggel volt, a gyerekek alig voltak álmosak, inkább izgalommal várták a versenyt. Indulás előtt imádkoztunk, majd az út alatt minden korcsoport áténekelte a megtanult dicséreteket. Nem sokkal a megérkezésünk után elkezdődött a megnyitó, nagytiszteletű Sugár Tamás szolgálatával, valamint vidám, Istent magasztaló ének szóval. A korcsoportok külön emeleteken mérték össze tudásukat, ahol a verseny kérdései és feladatai a fiatalok tudásához voltak igazítva. Másfél-, két óra alatt szinte mindenki végigért a feladatokon. A gyerekek nagyon élvezték a megmérettetést, kipirult és sugárzó arccal mesélték el élményeiket: milyen feladataik voltak, mennyi pontszámot értek el, mit éltek át az állomásokon. Többen azt mondták, hogy jövőre is szeretnék majd hittanversenyre menni, ami jól mutatja a

való. Azok pedig, akiknek nincs hitük Istenben, meg kell térniük, újjászületniük, hogy ne legyen széthúzás köztük és a már megtértek között. Ezt máshogy nem lehet áthidalni. Jézus nem azt mondja, hogy szeretlenséget akar vagy gyűlöletet vagy lenézést, hanem azt mondja, hogy egyfajta különbséget támaszt azok között, akik hisznek öbenne és azok között, akik nem vele járnak. Úgy reformál bennünket újra és újra Isten ígéje, hogy szól, valakinek ennek hatására a szívében világosság támad, és attól kezdve kezd másképp élni, máshogy gondolkodni és cselekedni, ahogy Krisztus megtisztította őt. A reformáció hónapját többek között ezekkel a gondolatokkal zárta Kovács Tamás lelkipásztor.

Petrovskíné Utry Anna Teodóra - Dad

hittanverseny sikerességét. A feladatokon túl tudtak a gyerekek, és a kísérők is találkozni egymással, volt idejük és lehetőségük beszélgetni is. Ez fontos, mert az egyházunkban a gyülekezetek nem egymástól elidegenedve élnek, hanem együtt, mint Krisztus testének valóságos részei. A közös és finom ebéd után volt némi szabadidőnk: a gyerekek játszhattak a tornateremben játékokkal vagy mozoghattak, illetve a csepergő eső ellenére az udvaron is kiélhették mozgásvágyukat. Amint felhangzott a hangosbemondóban az eredményhirdetésre való invitálás, hamar megtelt újra a tornaterem. Minden gyermek ügyes volt, és hálásak voltak az ajándék bögréért, illetve az oklevelekért. A gyülekezetünk gyermekei két ezüst, egy arany és egy kiemelt arany helyezést értek el, amiért nagyon büszkéek vagyunk és hálásak Istennek. Körülbelül délután három órára értünk haza, fáradtan, de mégis jó hangulatban. Hálás szívvel gondolunk vissza a verseny napjára, a szervezőkre, a készülésre. Köszönjük a szülőknek a gyülekezetünkben, hogy engedik gyermekeiket Krisztus útjára tanítani!

Marton Krisztián

"HAJÓ-HA NEM JÓ" NAPKÖZIS TÁBOR

Augusztus 18-22 között rendeztük szokásos napközis táborunkat Ácson. Témánk a „Hajó-ha nem jó” tréfás cím alapján a hajók a Bibliában volt. Reggeli áhítatainkon hajós történeteket hallhattunk: Józsi Bácsi Jónás történetéről tanított, szemünk elé varázsolva a vihart, Jónás alakját és a hajót, no meg a hatalmas cethalat. Erzső Néni Noé történetét ismertette meg velünk, egy nagy műanyag hajó és sok-sok állatfigura segítségével. Judit Néni Pál apostol hajóújáról beszélt, amikor kiderült, hogy az Istenre figyelő apostol ügyesebb és bátrabb volt a hajósoknál és a katonáknál. Áhítatok után kézművesség következett: a fiúk a mászóakák, csúszdák körül inkább „hadihajót” alakítottak ki, az ügyes kezűek pedig sok szép alkotást készíthettek: világító tornyot, tengeri akvárium képét, dugó-hajókat, vagy éppen pólókat festhettek-dekorálhattak.

Miután a gyülekezeti házunk (volt iskola) éppen felújítás alatt áll, gyülekezeti termünk kicsi, a Természetjáró Bakancsos Klub által felállított sátorban töltöttük a napokat. Ebédünkről a Piskóta Kávéház és Étterem tulajdonosa, Szalai Ákos gondoskodott, az asszonyok segítettek a tálalásban, mosogatásban, rakodásban. A tábor utolsó napja kirándulással telt: ebéd után Neszmélyre indultunk, a Hajóskanzenbe. Itt szakavatott idegenvezetővel megnéztük a kiállításokat, megismertük a hajó motorházát. Közben a csapat másik része csónakázott a Dunán motoros csónakon jó nagy kört tehettünk a környéken. A játszótér is igen vonzó volt, a parta állított szárnyashajó is sokakat foglalkoztatott. Végül egy nagy közös fagyizás zárta a napot, és késő délután értünk haza, örömmel, kicsit fáradtan. A tábor napjain 50-60 fő vett részt. Táborunkat az EFOP-1.3.7-17-2017-00283 „Hittel Ácsért” pályázati program keretében és támogatásával valósítottuk meg.

Gerecsei Zsolt

Több hetes előkészítés és várakozás után keltünk útra tizenöten, hogy felfedezzük Pápa református arculatát. Első állomásunk az utcafrontról nem látható Református Ótemplom illetve az itt berendezett Pannonia Reformata Múzeum volt. Nemcsak a munkatársak, hanem Köntös László egyházkerületi főjegyző úr, a Református Gyűjtemények igazgatója is fogadott minket. Elmesélte, hogy hogyan született meg a kiállítás, mi a koncepciója és a célja. A múlt kincseinek, tárgyi emlékeinek és a református hagyományaink bemutatásán túl szeretnék összekapcsolni az evangéliumot a mai ember életével és hitével. Szeretnék elgondolkodtatni minden betérőt Istenről, az élethez, a halálhoz és az örök élethez való viszonyáról. Ezt tükrözi a kiállítás címe is, mely „Hajlék az örökkévalóságban”. A Heidelbergi Káté első kérdéseleletétől elindulva az egyházi ünnepekhez kapcsolódóan tematizálva járhatjuk végig a kiállítást. Különös volt fellapozni az első magyar nyelvű Biblia mását az úrasztalán és a videótárban megtalálni a gyülekezetünkről készült pár perces anyagot. Örömmel néztünk meg más gyülekezetekről szóló kisfilmeket is. A klenódiiumokból álló látványtár is lenyűgöző. Különösen személyessé teszi és még közelebb hozza a látogatóhoz a kiállítást, hogy senki sem távozhat üres kézzel és lélekkel: kifelé menet mindenki kap egy igei útravalót – egy ige kártyát. Az itt töltött két óra hamar elröpült, de tovább kellett haladunk Pápa fő utcáján, hiszen a Képfestő Múzeumban vártak ránk.

Élvezetes ismertetővel vezetett be ben-

RÉDEIEK PÁPÁN

nünket a képfestés és a különböző minták készítésének fortélyaiba a fiatal tárlatvezető. A gépek nemcsak a férfiakat nyűgözték le. A képfestő üzem, mely az 1700 évek végén nem ez egyetlen volt Pápán, 200 éven és 7 generáción át működtette sikeresen a Lengyelországból származó Kluge

család. Egy leszármazottjuk még ma is él az épület emeleti lakásában. Az államosítást követően, néhány év szünet után, 1962 óta múzeumként üzemel az épület, teljes egészében az eredeti berendezéssel és munkaeszközökkel. Visszaballagtunk az új református templomba, ahol Szakács Gergely lelkipásztor várt ránk. A tetőn és a tornyokon zajló felújítási munkálatok miatt óvatosan kellett megközelítenünk a templomot. Dunántúl legnagyobb református templomáról van szó 1200 ülőhellyel és két karral. Nagy büszkeséggel számolt be arról, hogy a 3. tanéve működő református óvoda milyen fontos szerepet tölt be a közösség építésében. A hét folyamán több fajta alkalomra hívogatják a tagokat, melyeken legalább ugyanannyian részt vesznek, mint a vasárnapi istentiszteleteken. A nagy hírű Pápai Református Kollégium Gimnáziumának megújult épületében is tettünk egy sétát. A díszteremben megtekintettük a művészeti diákok nemrég nyílt „Velenec” kiállítását. A folyosón található tablók pedig felfedeztünk néhány rédei vonatkozást. A sétáló utcán át jutottunk ki a város barokk főterére, ahol a két tornyú, hatalmas katolikus templom látványa fogadott minket. A jóleső séta után illatos kávé és forró tea mellett pihentünk meg a Pannonia Reformata Kávézóban. Hazaindulás előtt még megtekintettük, hogy gyülekezetünk lelkipásztora hol oktatja a következő lelkipásztor nemzedéket. Bejártuk a Teológiai Akadémia zegzugos épületét.

Barta Livia